

ИЛЯ ИЛФ, ЕВГЕНИЙ ПЕТРОВ ПОД СЯНКАТА НА ИЗЯЩНАТА СЛОВЕСНОСТ

Превод от руски: Лиляна Минкова, Миряна Башева, 1979

chitanka.info

Годините си минаваха. Никой не ни питаше какво мислим за еснафщината, за вътрешнорепубликанските спътници, нито за ролята на критиката в литературата. Никой не ни задаваше въпросите, които е прието да се задават на писателите един-два пъти в годината.

И се случи ужасното. Ние не се научихме да се изказваме гладко. Няма го в нас онзи огън и плам, който е необходим на този отговорен участък от литературната дейност.

Събраните тук откъслечни разсъждения и мисли сме ги опаковали в една малка анкета и те дават отговор на въпросите, които често ни отправят отделни лица и малки организации.

— Как пишете заедно?

— О, много е просто! Значи, така: маса, е, разбира се, и масителница, хартия и ние двамата. Като гледа човек отстрани — нищо интересно. Без особени писателски чудатости! Загрижени, разтревожени лица (такива са лицата на хора, на които са обещали стая с газ и изведнъж не са им я дали), взаимни упреци, оскърбления и най-сетне началото на романа: „Белоснежният параход разсичаше с острия си нос сините вълни на Средиземно море.“ Хубаво ли е такова начало? Или да го кажем някак по-иначе, по-добре? Тревога цари в душите ни, тревога!

— Защо сте публикували в полудебелото списание „30 дена“, а не в някое наистина дебело списание?

— О, това е много сложно! В дебело списание са ни канили само за да ни предложат да открием „хумористична страничка“ — шеги, импровизации, остроумия, хуморески (редакционните господа много обичат думата „хумореска“). Предлагали са ни да съставяме — между другото — още и гатанки, кръстословици, ребуси и етюди за игра на шашки. С една дума, всичко онова, което на времето се наричаше „Оттук-оттам“, а сега „Досетлив работник“, и се чудят, когато ние високомерно отказваме. „Та нали сте хумористи — питат ни в дебелия списания. — Какво ви струва?“

— Вярно ли е, че вашият смях не е наш смях, ами е техен смях?

— Не се правете на идиот!^[1]

— Как се отнасят в редакциите към творческите ви търсения?

— Със смайващо еднообразие. Всеки път ни молят да зачеркнем в ръкописа два реда и да добавим страница и половина. С течение на времето придобихме опит и сега, предавайки ръкопис, заявяваме, че

още в процеса на работата двата реда вече са махнати и са дописани страница и половина. Но дори тази профилактична мярка не помага.

— Какво ви харесва най-много в „Литературная газета“ от хиляда деветстотин тридесет и втора година?

— Постановлението на ЦК на партията от двадесет и трети април.

— Вашият любим писател?

— В момента Дос-Пасос. Може би той се харесва сега на всички и в любовта към този писател няма нищо оригинално, но такава е положението за текущото тримесечие.

— Вашият любим читател?

— Пътникът в трамвая. Притискат го, боли го, блъскат го в гърба, а той въпреки всичко чете. О, той е съвсем различен от пътника във влака. Във влака се чете от скука, а в трамвая — защото е интересно.

— Вашият любим редактор?

— Това е вече по-сложно. Тъкмо си обикнал от все сърце някой редактор и, току-виж, го уволнили.

— И все пак, как пишете заедно?

— Ами ей тъй на, въпреки всичко пишем — нищо, че се караме за всяка мисъл, дума и дори за това къде да слагаме препинателните знаци. И най-обидното е, че когато ще предаваме ръкописа в редакцията, непременно ще ни помолят да махнем два реда и да допишем страница и половина. А е много трудно да се направи това, защото, както вече казахме, не можахме да се научим да се изказваме гладко.

[1] Отговорът е заимствуван от Б. Шоу. — Бел. на авторите. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.